

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXIII. Aptum quoddam suggeritur medium, ad labores & aduersa, quæ Dominua nobis immittit, tam particularia, quam generalia, bene & magna animi conformitate ferenda, quod est peccata nostra agnoscere ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

*Beneficium
anger sic fla-
gellari.*

*Vita eiusdem
p. 2. c. 4.*

*Flagella hic
eligenda pra-
m. aternita-
ti reueranda.*

*S. Catharina
Sen. spinam
capiti coronam
imprimi.*

omnia illum nobis non nisi ad maius ani-
mae bonum & utilitatem nostram immit-
tere. In eo vero, esto nihil aliud in hoc
subesset, quod nos Dominus, velut fi-
lios dilectissimos, in hac vita castigare
velit, non autem castigationem in futu-
ram referuare nihilominus ingens id bo-
num & beneficium foret.

S. Catharina Senensis, cum ob falsum, ad-
uersus virginem eius puritatem a maleuolis
hominibus constantem testimonium mirum
in modum contristaretur, apparuit illi Re-
demptor noster Christus, dextra coronam
multo auro gemmisque pretiosissimis ra-
diantissimam, sinistra vero aliam spinis &
sentibus rigentem ei ostentans, ac dicens,
Noris, dilectissima mea, prorsus necesse
esse te utraque hac corona diuersis vici-
bus ac temporibus coronari: quo circa
alterutram tibi iam delige, utrum nem-
pe velis in praesenti vita hac spinam cor-
nari, illa autem pretiosa in vitam perpetuo
duraturam referuatur; vel potius in
praesenti saeculo aurea illa & pretiosa re-
dimiri, ut post mortem te maneat haec
spinosa? Tum virgo: Iam ab hinc multo
tempore Domine voluntatem meam ab-
negavi, quo adimpleam tuam; proinde
non est meum hanc optionem facere, ut
tamen ad propositionem tuam respon-
deam, profiteor serio me in hac vita semper
sanctissimae passioni tuae similem ac
conformem esse velle, & ex amore tuo
quaslibet poenas ac dolores in refrigerium
meum amplecti semper paratam fore.
Atque haec dicens, suis ipsa manibus spi-
neam te manu Domini coronam accepit,
totisque viribus capiti tam valide ac
profunde impressit, & ipsum spinam cir-
cumsecus perforarent; sic ut ex illo tem-
pore ruerat magnum capitis dolorem ad
multos dies e spinarum perfossio-
ne ac puncturis ortum
senserit.

CAPVT XXIII.

*Aptum quoddam suggeritur me-
dium, ad labores & aduersa, qua
Dominus nobis immittit, tam par-
ticularia quam generalia, bene &
magna animi conformitate seren-
da; quod est peccata nostra a-
gnoscere, & ob ea
dolere.*

COMMVNIS sanctorum doctrina est,
generalia illa mala & castigationes
a Deo ut plurimum non nisi ob commissas
a populis iniquitates & peccata immitti
solere quemadmodum a sacra Scriptura, &
id genus exemplis plenissima est, liquido
patet. Vnde sic tres pueros legitur ad
Deum clamasse, *Induxisti omnia haec propter
peccata nostra; peccauimus enim; & iniquita-
tes egimus, & praecepta tua non audiuimus: om-
nia ergo qua induxisti super nos, & omnia
saqua fecisti nobis, in vero iudicio fecisti.* Sic
videmus tunc olim Deum populo suo di-
lecto flagella immittere, & in manus ho-
stium eum tradere solitum, quando is im-
pium delinquebat, tunc vero cum ab hoste
liberaret, cum delictorum poenitens ad
ipsum in toto corde conuerteretur.

Hinc Achior Amonitarum Princeps &
dux, cum Holopherni pluribus declarasset
filios Israel singulari quodam modo a Deo
protegi, eique curam esse, nec aliter ab eo
castigari, nisi eum prauaricando a manda-
tis diuinis recederent; ei prudenter dein-
de suggerit, ut antequam bello eos ado-
raretur, perquiret, si esset aliqua iniqui-
tas eorum in conspectu Domini. haec enim
si esset, fore ut sub iugum potentiae Assy-
riorum facile redigerentur; si vero non
esset offensio populi huius coram Deo suo,
frustra aduersum eum ascendi, in felicem
belli euentum, & non nisi in confusione
& opprobrium eius impugnatores foret;
quoniam Deus excelsus pro populo suo
pugnaret, cui nemo mortalium quae-
reualere.

Præ-

Præcipue autem id Theologi notat in verbis illis Saluatoris ad languidum illu, qui duodequadraginta annis ad probaticam piscinam iacuerat, postquam illu sanitati restituit, prolatis, *Ecce sanus factus es; iam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.*

Quæ cum ita sint, vnum è mediis, quæ ad nos in calamitatibus & laboribus, cã generalibus quam particularibus, cum Dei voluntate conformandos, & eos æquanimiter ferendos, imprimis conducunt, erit, statim ad nos ipsos reflectere; ac peccata nostra in memoriã reducere, simul etiã quã hoc ipsi flagellu promeruerimus: hoc enim modo omnẽ, quæcunq; demum nobis accidet, aduersitatẽ in bonam partem capiemus, eamq; minorem esse iudicabimus, quam peccata nostra commoerentur.

Præclare rem hanc tractant S. Bernardus & Gregorius. Ille quippe sic loquitur, *Culpa ipsa si intus sensitur perfecte, viq; exterior poena parum, aut nihil sentitur: sicut S. Dauid non sentit iniuriã Semei conuiciãti, memor filij persequentis. Ecce filius meus, qui aggressus est de utero meo, quarit animam meam, quanto magis nunc filius Iemini? S. Greg. porto in illud Iob, Et intelligeres, quo à multo minora exigaris ab eo, quam meretur iniquitas tua, commentans, in signi hoc declarat similitudine. Quemadmodum agrotus, quando vlcus & apostema suã iam vitiatu pure infectum, & carnem omnẽ putruisse comperit se haud grauante in chirurgi manus tradit, vt illud hic incidat, & eam vbi eunq; expedire iudicabit, præsecet; & quo vlcus corruptius, malignius, & putidius est, eo ferru & cauterium admittit libentius: sic, dum quis ob plagã & infirmitatẽ, quam in anima sua peccatu progentiit, vere dolet, ipsum laboris, mortificationis, & humiliatiõnis cauma, quo plagã illam curare, & pus ac putredinẽ illius tollere Deus coatur, libenter admittit. Dolor quippe flagelli, inquit, temperatur, cum culpa cognoscitur. Quod aut mortificationem & laborem quemcunq; illibetẽ admittas, causa est, *Rodriguez exercit. pars 1.**

quod culparu tuarum morbos malignitatemq; non agnoscas, & putredinẽ qua intus laboras, non sentias; atq; inde est, qd cauteriu & nouaculam ferre nequeas.

Viri sancti aut, & veri serui Dei, non solum libenter hæc flagella recipiebant, sed etiam vltro desiderabant, & instanter illa a Deo petebant. Sic ea petebat Iob dicẽs, *Qui det vt veniat petitio mea, & qui capiat, ipse me cõterat: soluat manum suam, & succidat me; hæc mihi sit consolatio vt affligens me dolore non parcat.* Et Psalmista Dauid, *Proba me Domine, & tenta me. Et Quoniam ego in flagella paratus sum. Et, Bonum mihi, quia humiliasti me.* Ita sc. desiderant serui Dei a diuina eius maiestate in hac vita humiliari & castigari ait Gregorius, vt etiã, quando hinc suas cõsiderant culpas, inde vero vident ob eas minime se fuisse castigatos, non parum cõtristentur. Verentur enim & metuunt, ne forte sibi in vitam alteram (vbi rigidius ea exercebitur) castigationem Deus reseruare velit. Atq; hoc sibi vult illud, quod eo loco S. Iob addit, *Et hæc mihi sit consolatio, & affligens me dolore, non parcat.* Perinde ac si diceret, *Quia in hac vita quibusdam Deus parcat, vt eos postea in altera in sempiternum puniat, ne, obsecro, hoc modo mihi in hac vita parcat, vt postea in sempiternum parcat: castiget ergo potius hic, velut clemetissimus pater, ne me postea cruciet in æternum, vt iudex implacabilis: quia ob eius flagella non murmurabo, non conquerar, nec contradicam sermonibus sancti, quin potius summæ ea mihi futura cõsolationi.* Hoc quoq; est quod olim S. Augustinus orabat: *Hic ure, hic seca, hic nihil mihi parcas, vt in æternum mihi parcas.*

Mera nostra stultiã & cæcitas est, quod tantopere ob corporales afflictiones & cruces angamur, tam parum vero ob spirituales: cum tamen magis ob peccata, quam labores & aduersa nos dolere oporteret. Si autem culparum nostrarum grauitatem & pondus pro eo atque oportet cognoscere & ponderare, quodcunq; flagellum nobis exiguum

Flagella a Deo petenda. Iob. 6. 8.

Psalmista David, Proba me Domine, & tenta me. Et Quoniam ego in flagella paratus sum. Et, Bonum mihi, quia humiliasti me. Ita sc. desiderant serui Dei a diuina eius maiestate in hac vita humiliari & castigari ait Gregorius, vt etiã, quando hinc suas cõsiderant culpas, inde vero vident ob eas minime se fuisse castigatos, non parum cõtristentur. Verentur enim & metuunt, ne forte sibi in vitam alteram (vbi rigidius ea exercebitur) castigationem Deus reseruare velit. Atq; hoc sibi vult illud, quod eo loco S. Iob addit, Et hæc mihi sit consolatio, & affligens me dolore, non parcat. Perinde ac si diceret, Quia in hac vita quibusdam Deus parcat, vt eos postea in altera in sempiternum puniat, ne, obsecro, hoc modo mihi in hac vita parcat, vt postea in sempiternum parcat: castiget ergo potius hic, velut clemetissimus pater, ne me postea cruciet in æternum, vt iudex implacabilis: quia ob eius flagella non murmurabo, non conquerar, nec contradicam sermonibus sancti, quin potius summæ ea mihi futura cõsolationi.

Lib. 7. Moral. c. 7. & 8. Sancti dolent, si non flagellantur.

Iob. 6. 10. Pater castiget ne iudex cruciet.

Hic non parcat vt tibi parcat. Iob. 6. 10.

Peccata deslenda nõ flagella.

Tob. 33. 27.

Flagella mi-
nora peccatis.

Tob. 11. 6.

Pra inferno
quauu flagel-
la dulcia.

2. Reg. 16. 12.

Flagelis pec-
cata expian-
tur.

Expedit se
humiliare
quam con-
quere.

Sancti pecca-
tu suu flagel-
la adscribe-
bant.

& tolerabile videretur, & cum sancto Iob diceremus, *Peccavi, & vere deliqui, & ut oram dignus non recepi*, & citra condignu punior. Quæ verba cum semper in corde reuoluere, tū idēdem ore repetere nos par esset. Quia quidquid demum in hac vita pati possumus, nihil prorsus est respectu pœnæ & castigationis, quam vel vnum delictum promeretur, & intelligeres, quod multo minora exigaris ab eo quam meretur iniquitas tua. Qui ergo considerabit in Deum se peccando offendisse, ac meruisse vt perennibus in inferno ignib. addicatur quæ non opprobria, quas non iniurias, quæ non vilipēdia æ quo animo in satisfactionem expiationemq; scelerū in diuinam maiestatem cōmissorum admittit? Dauid cum à Semei maledictis & cōuitis impeteretur, ea æquanimiter ferens, dicebat: *Sinite eū, p libitu maledicat mihi, conuitetur, iniurias irroget & opprobria: Si forte respiciat Dominus afflictionem meā, & reddat mihi Dominus bonū pro maledictione hac hodierna*, eamque in priorū peccatorū meorū satisfactionē admittat, meiq; hoc pacto misereatur: q̄ mihi futurū q̄ vtilissimū & saluberrimū. Hoc ergo modo & nos infamias & aduersitates quaslibet par est admittere, atque æquabili mente dicere, veniant aduersa quæcunq; voluerint, forsitan Dominus hac in peccatorum nostrorū expiationē satisfactionēue habere dignabitur: atq; hoc nobis perutile futurū esset, si q̄ tempus conquerendo dolendoq; de aduersis impēdimus, illud huic infortunio ad nos ipsos cōuersioni impēderemus, cū & Deo gratiores effemus tum minus in illis laboris difficultatisque sentiremus.

Ita porro sancti isthoc q̄ dicimus mediam in id genus occasionib. vsurpabāt, tamq; id iis frequēs erat, vt nōnullos (vti S. Catharinā Senensem & alios) legamus, quæcunq; Deus Ecclesię suę aduersa & flagella immitteret, suis ea peccatis ac defectib. attribuisse, dixisseq; , horū bel-
lorū vnus ego sum causa: pestis huius & horū malorum q̄ Deus immitit, peccata mea sunt occasio, rati persuasumq; habē-

tes hoc, & etiā amplius, peccata sua promereri. In cuius rei confirmationē constat, sæpe à Deo vnus ob culpam vniuersum populū vapulasse. Sicut ob peccatū solius Dauid in omnē populū Israel pestilentia est immissa, adeo vt, Scriptura teste, septuaginta hominū millia triduo ab ea sublata sint. Sed dices, Dauid erat Rex, hinc ob capitis peccatū reliqua corporis totius membra, & regnū vniuersum pœnas dedit. Respondeo, Etiam ob vnus priuati hominis, Achan iniquā, puaricationem, q̄ nescio quas reculas in excidio Ierichuntino, furto sustulerat, in totum populū Deus animaduertit, adeo vt tria fortissimorū lectissimorumq; bellatorū millia hosti tergū obuertere coacta sint. Non solū ergo ob peccatū capitis, verū etiam ob scelus particularis alicuius ac priuati Deus solet castigare. Atq; hoc in sensu exponunt & intelligunt sancti Patres id, q̄ toties in sacra Scriptura repetitur, nempe, patrū peccata Deū in filiis vltimæ & quartæ generationē punire: & culpam patris nō transire ad filiū, nec ob filij culpā patrē pœnas daturum (*Anima quæ peccauerit, ipsa morietur, filius non portabit iniquitatem patris, & pater non portabit iniquitatem filij*) sed, quoad pœnā, rem aliter se habere & in vnum ob alterius delictū, summū iudicē Deum solere animaduertere. Quo circa fortassis ob mea, aut tua peccata, totam Deū domū, atq; adeo vniuersam Religionē puniet. Ponamus itaque nobis ob oculos, hinc quidē hāc considerationē, illinc vero Dei beneplacitū, atq; ita fiet vt sine vlla difficultate eius nos volūtati in omnibus q̄ nobis immittere aduersis, confortamaturi, & cum Heli Pontifice dictū gubernator, quod bonum est in oculis suis faciat; & cum sanctis illis Machabeis, *Sicut fuerit voluntas in cælo, sic fiat*; & cum Regio Vate, *Obmutui, & nō aperui os meū, id est de aduersitatibus mihi immisissis nō sum conquestus, sed eas summa cum patientia & æquabilitate toleraui, quoniam scio, Domine, quod tu eas fecisti.* Hoc

semper nostrum omnib. in rebus esse so-
latium & confortatio debet, vt dicamus,
Deus hoc vult, Deus hoc facit, Deus hoc
precipit, Deus hoc nobis immittit; erit
ergo mihi hoc acceptissimum. Alia ergo
ratione opus nō est, ad omnia æquissimo
animo acceptanda.

Notant Patres in illa Psalmographi
verba, *Et dilectus quemadmodū filius vni-
cornium*, Deum se vnicorni merito assi-
milare: q̄ animal hoc cornu suum infra
oculos habeat, sic vt videat quæ & vbi fe-
riat; taurus vero, q̄ cornua supra oculos
habeat, minime videt vbi ea figat. Ad-
hæc, quemadmodum Monoceros cor-
nu quo ferit sanat, ita Deus plagas im-
mittendo salutem dat.

Hęc porro nostri cum Deo conformi-
tas, & humilis ad flagella recipienda sub-
missio, a deo Deo Opt. Max. placent, vt ei-
us intuitu & causa, sæpe Dominus fla-
gella auferat, nosq; castigare omittat In
historiis Ecclesiasticis scriptum est, Atti-
la Hunnorum Regi, qui varias orbis va-
stauit provincias, seq; metum orbis, &
flagellum Dei appellabat, cum ad Treas
Campaniæ Gallicæ urbē accederet, san-
ctum Lupum, eius urbis Episcopum, pō-
tificio ornatum inductum, vniuerso cum
Clero suo obuiā prodūisse, ab eoq; petiisse,
Quis es tu, qui turbas orbem, cumq;
destruis? Cui Attila, Ego sum flagellum
Dei. Tum Lupū ei portas aperiri iussisse,
dicendo, *Bene veniat flagellū Domini mei.*
Milites autem eius urbem ingressos, ita à
Deo fuisse excæcatos, vt eā sine vilo ma-
lificio & noxa transierint. Etsi enim At-
tila esset flagellum Dei, noluit tamen fla-
gellam esse iis, qui ipsum tanta animi
submissione, ceu flagellū suū recipiebāt.

CAPVT XXIV.

*De ea, quam in ariditate & desola-
tionibus in oratione, cum Dei vo-
luntate nos habere oportet confor-
mitate: & quid ariditatis & deso-
lationis nomine intelli-
gamus.*

NON solum eum Dei voluntate in
rebus exterioribus, naturalibus &
humanis conformari debemus, verum
etiam in iis, quæ quandam sanctitatis
speciem includere multis videntur, ma-
gis magisque desiderare, in bonis in-
quam spiritualibus & supernaturalibus;
puta in consolationibus diuinis etiam
in ipsis virtutibus, in ipso quoque ora-
tionis dono. in interiori animæ nostræ
pace, quiete & tranquillitate, denique
in cæteris charismatibus donisque spi-
ritualibus.

At petet aliquis num in id genus rebus
propria voluntas, & inordinatus sui a-
mor habere locum queat, vt eum, etiam
his in rebus necesse sit moderari? Respō-
deo, habere posse. Et hinc ad oculum pa-
tebit, quanta sit amoris proprii malitia,
cum suæ malignitatis virus etiam rebus
a deo sanctis non vereatur adspargere.
Consolationes & gustus spirituales ma-
xime bonæ sunt, quod earum ope facili-
negotio, omnes terrenarum rerum volu-
ptates & consolationes (quæ vitiorum
sunt velut esca & alimentum) anima re-
iiciat ac detestetur, & ad viam manda-
torum Domini leuiter agiliterque pec-
currendam animeretur ac vigoretur, iuxta
illud Prophetæ, *Viam mandatorum tuo-
rum cucurri, cum dilatasti cor meum.* Per
læticiam quippe & consolationem spiri-
ritualem cor humanum dilatatur ac di-
stenditur, sicut è diuerso per tristitiam
contrahitur & angustatur. Ait ergo Pro-
pheta Dauid, consolationes diuinas sibi
velut alas fuisse, quarum adminiculo per
viam virtutis & mandatorum Dei cito
curreret, & quodammodo volaret.

Potest adhæc quis spiritualium con-
solationum ope voluntatem frangere,
appetitus effrænes refrænare, carnem la-
sciuientem mortificare, maiori denique
cum robore ac constãtia crucem & affli-
ctiones occurrentes ferre. Hinc spiritus
consolationes & delicias iis potissimum
dare Deus solet, quibus graues labores,
afflictiones, & tribulationes postea mis-
surus est, vt illarum ope ad has bene ge-

*Amor pro-
prius etiam
in sanctissi-
mis rebus se
prodit.*

*Voluptates
vitiatorum nu-
trimentum.*

Psal. 118. 32.

*Consolati
cor dilatans.*

*Consolationes
animam re-
borant.*